

Pavel Řihošek

Ve stopách hrdinů

Mé svědomí je čisté. Nikdo nemůže popřít, že jsem se do puntíku řídil postupy odkoukanými z amerických filmů. A protože všechno, co je na světě dobré, přichází zpoza Atlantiku, musí být každému jasné, že jsem se choval správně.

Například, když jsme našli Tumor 1, objevily se hlasy, že bychom snad měli podat zprávu kompetentním úřadům. Takové snahy jsem okamžitě zarazil - vysvětlil jsem, že věci by se ujal generál se lstivým plánem ovládnout celý civilizovaný svět.

Představa šíleného militaristy všechny přesvědčila a okamžitě byli svolní s tím, že otevřeme jeden naprasklý poklop a jen tak - s holýma rukama a beze zbraní - vlezeme dovnitř, abychom zachránili demokracii.

Žádného nebezpečí jsme se nebáli. Zejména Petra, která byla jediná žena mezi námi, zůstala ledově klidná - prohlásila, že ještě neviděla americký film, ve kterém by hrdina nezachránil hlavní ženskou postavu, byť by to bylo na poslední chvíli.

Bylo jasné, že má pravdu, a vyvstala před námi potřeba porozdělovat si úlohy. Velký zájem byl o roli hlavního hrdiny - rozuměj chlapa, který přežije závěrečný souboj. Čtyři dospělí muži se hádali jako malé děti. Nakonec jsme museli losovat a já zvítězil tím, že jsem si vytáhl nejkratší sirku.

Petra neměla žádnou větší radost, protože se jí líbí Konstantin, který je Rus, zámožný cizinec, navíc má modré oči a jachtu. Jaké barvy je ta jachta, to netuším, zato vím, že Konstantin příšerně zezelenal, když si vytáhl postavu věrného přítele, který nakonec zemře.

Lépe dopadl Větroplach - protože neví vůbec nic o počítačích a informatice vůbec, ale zato umí výborně mačkat Enter, rozhodli jsme, že on bude slavný programátor, který vnikne do mimozemského softwaru během pěti minut, a ještě než obětavě zahyne, stiskne tlačítko Enter, čímž nám ostatním otevře vzduchotěsné dveře.

Největší potíží byl Lumír, který s námi podnikl výlet poprvé, takže byl celý vystrašený, a když jsme se ho optali, jakou vedlejší postavu chce hrát, řekl, že by chtěl být plukovník, který zůstane na základně a nakonec ty, co přežijí, plácá po rameni.

Protože by ale chyběl muž, kdyby došlo na boj s vetřelcem, dohodli jsme se, že Lumír bude zbabělec, který říká, že je to v troubě a podobné hlášky, do čehož se Lumír vžil skvěle, a sotva jsme odsunuli poklop, už skuhral, že má špatné tušení a že nikdo nepřežije.

Do mimozemské lodě vedl dlouhý tunel, osvětlený blikavými světly. Hrála ponurá hudba, kapala voda a každý krok se hlasitě rozléhal. Petra chtěla, abych jako hlavní hrdina šel první já, ale to jsem odmítl a připomněl Ripleyovou, která se také držela stranou, dokud jí nebylo potřeba.

Petra se jedovatě optala, jestli si myslím, že mne vůbec bude potřeba. Nakonec šel první Konstantin, protože na něho udělala prosebné oči a zatvářila se jako pes, který potřebuje vyvenčit. Náš průvod uzavíral Lumír, který se tak dokonale vžil do postavy zbabělce, že jsme během několika minut i my měli nervy v kýblu.

Vesmírná loď byla hodně rozlehlá a protkaná celou sítí různých křižovatek a průlezů. Na první křižovatce jsme se, dohodli, že se rozdělíme, protože tak rychleji narazíme na mimozemskou posádku.

Když se Lumír ptal, co je to za blbost, tříštit takhle síly, odpověděli jsme mu, že je to zcela běžná praxe a jestli už kdy viděl americký film, kde by všichni zůstali pohromadě a snažili se čelit nepřátelské přesile bok po boku?

Nakonec jsme se dohodli, že Petra s Konstantinem půjdou na velín, Lumír s Větroplachem do strojovny a já jako hlavní hrdina samostatně prozkoumám třetí cestu, o které jsme věděli jen to, že o ní nevíme nic víc, než že vypadá úplně nejponuřeji a ozývají se odtud hrůzostrašné skřeky.

Když jsem se ptal Petry, proč já mám chodit úplně sám tam, kde číhá největší nebezpečí, odpověděla, že podle ní jsem ten typ hlavního hrdiny, který provede tu největší pitomost.

„Oddělíš se zkrátka od ostatních, protože máš nejasný pocit ohrožení,“ řekla.

Odpověděl jsem, že to není pravda, že z těch hnusných pazvuků mám už teď docela jasný pocit ohrožení - a pokud na mne něco skočí, tak nemám kde si vyměnit kalhoty. Petra řekla, ať se nebojím: já a ani nikdo další.

„První šramot, který uslyšíte,“ prohlásila, „bude bezvýznamná banalita. A sotva si oddechnete, potvora se zuby jako pila vyskočí z potrubí. Oběť odvede do hnízda, kde do vás královna naklade vejce, a ta se vylíhnou zrovna v okamžiku, kdy vás ostatní přijdou zachránit. Zárodek se vyklube z břicha, za strašného řevu a bolesti... Tak,“ skončila, „teď, když všichni víme, co nás čeká, pojďme.“

Lumír se ptal, co vlastně mají s Větroplachem ve strojovně dělat. „Já jsem architekt,“ prohlásil, „strojům vůbec nerozumím, a i kdybych rozuměl, nebudu se přece cpát někam, kde může být docela dobře vzduch zamořený radioaktivitou. Nebo jiným svinstvem,“ dodal rozzuřeně.

„Ale s tím si přece ty vůbec nemusíš lámat hlavu,“ vysvětlovala Petra, „ty jsi obyčejný mariňák, který má mozek asi jako sušenou rozinku. Vlezeš tam, kam ti poručí velitel. Správný americký hoch, který by pro dolar podřízнул i vlastní mámu.“

Vyrazili jsme každý svým směrem: Větroplach s Lumírem doleva, Petra zavěšená do Konstantina doprava, a já sám dolů, do černoty. Bylo to jako na kole hrůzy: ocelovou podlahu prožrala kyselina, ze stalaktitů kapal sliz a můj stín se hadovitě plazil po stěnách.

Určitě se ptáte, jestli jsem měl zbraň. Předpokládáte plamenomet, pulsní pušku, granátomet, pistoli s nervovým plynem anebo obrněný transportér. Ale to je všechno pitomost - nač bych s sebou tahal půl tuny železných krámů, když transportéru se zlomí poloosa, střelivo dojde a nervový plyn nezabírá?

Poučen americkými filmy, předpokládal jsem, že nakonec zvítězím v boji muž proti muži, popřípadě tlama proti tlamě, jak dokázal major Dutch v Predátorovi. Ale ještě než postoupím k finálnímu souboji, měl bych dát prostor citům, bez kterých by zkrátka nebylo drama dramatem, ale jen bezduchou střilečkou - kdežto teď si každý správný drasťák dělá naděje, že zaseje semínka ušlechtilosti do zpustlých dětských duší; byť jen způsobem, jakým hlavní hrdina rozšmelcuje padoucha a nechá tak zvítězit dobro nad zlem.

Živě jsem si představoval, jak se Lumír svěří Větroplachovi, že neměl snadné dětství, pořád se snažil zavděčit otci, nosil domů samé jedničky, ale nikdy neuslyšel slůvko chvály nebo uznání, jedinou větu, která by ocenila tu píli...

„Hele, vole,“ řekne Větroplach, „a není ten tvůj fotr němej?“ A roztrhne iluzi, kterou podmalovával zvuk nyvé hudby. Pokud jde o city a duševno Větroplacha, tam mé pero mlčí, protože kde nic není, tam ani smrt nebere.

Nicméně přesuňme se do velínu, kde právě pláče Petra. „Víš, musím ti něco říct,“ vzlyká. „Když mi bylo šestnáct, znásilnili mne. Když mi bylo sedmnáct, znásilnili mne. Když mi bylo osmnáct, znásilnili mne. A dnes, Konstantine, mám devatenácté narozeniny...“

A Konstantin chápe, že se musí snažit, aby měla příští rok Petra o čem vykládat.

Tolik o duševním rozpoložení, které dojalo diváka k slzám.

Já mezitím dorazím do místnosti, která připomíná rozměrný hangár. Ode zdi ke zdi se táhnou řady stolů a stěny pokrývají obrazy, na kterých bytosti podobné opicím házejí bytosti podobné lidem bytostem, které se podobají opařeným humrům.

Odporné sadistické stvůry! Není pochyb, co provedou se mnou, až mne načapají. Bude to připomínat tu slavnou scénu, ve které císař Nero zírá na prvního křesťana - a nevidí nic než konzervu s nápisem: POTRAVA PRO LVY.

Ozve se šramot, nepatrný ruch, ale já se otočím jako na obrtlíku. Kde nic tu nic, jen malá myšička si nese kousky sýra - a bylo to cupitání nožiček, co mne vystrašilo. Celá loď má zvláštní akustiku.

Přirozeně, že potřesu hlavou, usměju se, obrátím se - A BUCH HO! Zčernalá mrtvola spadne odněkud ze stěny - maso ohořelé, lebka se maniakálně šklebí, jeden oční důlek je prázdný a z druhého visí oko. Místo vlasů zůstaly spečené chomáčky.

Zůstanu ledově klidný - a abych přivolał pomoc, ječím hrůzou. Nic se nedaří, jak má - Lumír právě vzlyká Větroplachovi v náručí, oba dva jsou celí naměkko, zatímco Konstantin se ve velínu snaží, aby Petra měla o čem vyprávět.

Zůstávám tedy sám. Protože z amerických filmů vím, že i mrtvola se hne, když se přiblížíte dost blízko, šťouchám do černého masa

klackem. Čekám, kdy otevře oči a zkusí mne s příšerným zavytím kousnout do krku.

Ale není to zombie a chová se spořádaně: ani se nehne, nevrčí, neškrábe, nemorduje a nepohybuje se trhaným pohybem. Na seschlém krku visí psí známka. Čtu tam: JOHN CONNOR. Zel. Bar. Pokud mne paměť nemýlí, je to ten hajzlík z Terminátora. Proč zabloudil do jiného filmu, nevím, třeba se styděl za třetí pokračování, které je děsné.

Ale žádné filmové kritiky, těch si můžete dost přečíst v Cinemě, i s patřičným výkladem toho, co všechno udělal režisér špatně. Mrtvola má v pravé kapse dopis. Je to neuvěřitelné - je celá spečená plameny, ale dopis v kapse zůstal neporušený, jen s ohořelými růžky.

JOHN CONNOR. Zel. Bar. znamená John Connor od Zelených baretů, tedy jednotky, kterou sem vyslali z Washingtonu. Pokud se díváte, co dělají američtí hoši na vesmírné lodi, která přistála na moravské půdě, pak nezbývá než říct, že američtí vojáci jsou všude: v Jugoslávii, v Kuvajtu, v Iráku, v Itálii, na Islandu, v Německu, v Koreji, v Japonsku a kdekoliv jinde - takže já nechápu, čemu se díváte.

Všichni milujeme americké hochy: nosí černé brýle, mají široký úsměv a sprejem kreslí sprosté obrázky na sochy staré tisíce let. Zdroj sex-appealu J. Connora jsem našel v blůze - byla to peněženka s dolary a s fotkou jeho milé.

Jeho milá je typická Američanka: tj. odulá, tlustá, zarudlá, ošklivá a hnusná. Fotku jsem Johnovi vrátil a dolary si nechal. Pevně věřím, že se ti dva shledají v americkém ráji - tam, kde na každém rohu prodávají hamburgery a kde dnem i nocí běží americké filmy. Kde neexistuje rasismus a černoši spokojeně zpívají své songy ve svých ghettech.

Ale vy jste jistě zvědaví na ten dopis. Umím anglicky, ale nechci překládat list prostého amerického vojáka, takže ten dvoustránkový dopis zní:

...nechali nás tady umřít. John Connor

Bylo mi chlapce líto, tak jsem ho sebral a pietně šoupl pod nejbližší stůl. Z druhé strany stolu ale vyjela další mrtvola: torzo muže,

přetržené v půli, se střevy zalitými bílou tekutinou, na dotek kluzkou a mazlavou.

Člověk nemusí být génius, aby pochopil, co vidí: android, společník pěšáků, běžná věc v každém filmu. Prozkoumal jsem ho - a protože kromě toho, že byl na dva kusy, se nezdál být poškozený, rozhodl jsem se, že ho zprovozním, ať mi poví, co se tady stalo.

Našel jsem dva rozpojené dráty a zapojil je do sebe. Oprava androida se podařila, stroj zamrkal, párkrát sebou škubl, a když dostal ránu do temene, zablábolil.

„Všichni zemřete,“ řekl, „všichni zemřete.“

Odpověděl jsem, že to není žádná novina - pokud vím, ještě se nenaradil matce syn, který by byl nesmrtelný.

Začal vykládat krajně nepravděpodobnou historku o teleskopech, signálech z vesmíru, zvláštní výpravě, záchraně světa, proniknutí na palubu, o mrtvých, o umírání, o střelbě, o plamenometech a hlavně o tvorech, co mají místo krve kyselinu a parazitují na člověku.

„Poslouchejte,“ řekl jsem na to. „Máte vy vůbec ponětí o biologii? O chemii? O čemkoliv dalším, co se nedá vyčíst z komiksu? Co to tady žvaníte za nesmysly? I kdybych uznal, že může být tvor, co má místo krve kyselinu, nikdy neuznám, že by se mohl vyvinout jinak než za podmínek, které jsou naprosto odlišné od našich - a je proto zhola nemožné, aby parazitoval na člověku, s jehož systémem by byl ten jeho naprosto neslučitelný. Krev je v první řadě přepravní médium, pomocí krve se do tkání dostává kyslík, vázaný na hemoglobinu, víte - takže vám garantuji, že sotva by se vylíhl tvor, který má dýchat kyslík a přitom mít místo krve kyselinu, zakašlal by, udusil by se a chcípl. Rozhodně by nestihl vyvražďovat posádky vesmírných lodí.“

„Aha,“ řekl android, „ale ta kyselina je jeho primární obranný mechanismus.“

„Človče, vy jste snad úplně vyšinutý. Pokud má ta potvora zuby a drápy, nemůže být kyselina jeho primární, čili prvotní, obranný organismus. To je hnusná blbost! Nebo mi snad chcete tvrdit, že v případě ohrožení se ten tvor nechá roztrhat, aby zalil nepřitele kyselinou - místo aby ho v první řadě napadl zuby a drápy? Pokud už chcete používat cizí slovíčka, měl byste se napřed naučit, co znamenají.“

„Vidíte,“ řekl android, „ale ta potvora je tady. Pobila posádku mimozemšťanů, potom zabila naši americkou výpravu - a teď zabije vás. Všichni zemřete!“

„Ale přáteli, přáteli, znovu vám opakuji, že nemáte ani ponětí o biologii, fyziologii a biochemii. Pokud by ty potvory spolykaly vaše chrabré americké soudruhy, tak už dávno čelí infekci takových rozměrů, že nemají nejmenší chuť se cpát ještě námi. Víte, co udělaly neštovice s indiány? Můžu vás ujistit, že ať jsou vaši vetřelci jak chtějí odolní, bakterie a viry jsou určitě odolnější.“

„Ale jak si můžete být jistý, že nezhynou v krvi vetřelců?“

„Podívejte,“ řekl jsem bohorovně, „pokud larva vetřelců je schopná využít člověka jako hostitele, proč by sakra naše mikroby a viry nedokázaly vegetovat ve vetřelcích?“

„Co když mají dokonalý imunitní systém?“

„Nebud'te směšný, umíte si představit, jak dokonalý imunitní systém by to musel být? To by byla hotová fabrika, aby zvládla nápor tisícovek neznámých mikroorganismů.“

„Ehm, dobře,“ řekl android, „přiznávám, že tady nejsou vetřelci. Tohle totiž není vesmírná loď. Je to tajná vojenská základna, na které probíhal genetický výzkum. Umístili jsme ji na oběžnou dráhu, odkud spadla a vražedné formy života se uvolnily z klecí.“

„Jaké formy?“

„Zmutované bestie, vojenská tajemství, naprogramované k zabíjení.“

„Aha, a můžete mi prosím vysvětlit, kdo programoval vaše systémy, které místo aby klece s těmi potvorami zavřely, je nechají otevřené?“

„To udělaly ony samy,“ vysvětloval android. „Jsou tak inteligentní, že vnikly do našeho systému a osvobodily se z klecí. Proto raději posádka nechala loď zřítit. Proti nim,“ dodal škodolibě, „jste inteligentní asi jako prvoci.“

„Poslyšte,“ optal jsem se, „tyhle nadlidsky inteligentní potvory nemají nic lepšího na práci, než se plazit po lodi a trhat na kusy vojáky?“

„Ano, přesně tak.“

„Hm, pak nezbývá než jedno.“

„Co?“

„Založit ruce a čekat, až nás převálcují.“

„Cože? Vy se nebudete bránit?“

„Ne, proč? Zákony evoluce jsou jasné a srozumitelné. Silnější přežije. A tvor, který se sotva vyvine a už dokáže proniknout do systému vesmírné lodi, aniž by měl sebemenší znalost programování, ve mně budí nezřízenou úctu. Chápu, že nemáme šanci. Všichni zemřeme, jak jste správně poznamenal.“

„Byla by tu naděje.“

„Nemám zájem, děkuji.“

„Naděje jedna k milionu, že se podaří lidskou rasu zachránit.“

„Ani tak nemám zájem.“

„Musel byste se dostat do velínu. Projít smrtelnými nástrahami. Protože teď už všude číhají. Jsou za každým rohem. Mazaní jako lišky. Krvelační jako komáři.“

„Co bych dělal ve velínu?“

„Je tam červené tlačítko.“

„No a co?“

„Autodestrukce. Budete mít pět minut na opuštění lodě.“

„V čem je problém?“

„Musíte se nabourat do počítače a zjistit přístupový kód. Bez něj loď nevybouchne.“

„Abych vám ušetřil další povídání,“ řekl jsem, „hned vám vysvětlím, proč je to nesmysl. Každý bezpečnostní systém je proto bezpečnostní, aby byl pokud možno nenapadnutelný. To sice neznamená, že se nedá nabourat, ale rozhodně to není záležitost na půl hodinky, během které si geniální programátor hvízdá a prsty běhá po klávesnici. Tak či tak, my s sebou geniálního programátora nemáme - a i kdybychom měli, stejně předpokládám, že nás ty vaše bestie sežerou dřív.“

„Dobrá, dobrá,“ řekl android. „Já vám prozradím ten přístupový kód. Stačí?“

„Rozhodně ne,“ opáčil jsem. „Před chvílí jste mi navykládal jakousi bajku o nadlidsky inteligentních zabijácích - myslíte si, že já mám proti nim šanci? Můj vojenský výcvik je nevyhovující, moje svaly ochablé a navíc nemám nejmenší zájem lozit do jámy lvové.“

„Ale s takovým přístupem lidstvo nezachráníte.“

„Ujišťuji vás, příteli, že ani v nejmenším netrpím mesiášským komplexem.“

„Dobrá, dobrá,“ drmolil android. „Mám tady pro vás bezpečný průchod. Tajnou chodbu, kterou mutanti neobjevili. Vede přes strojovnu až do velínu.“

„Cože? Přes strojovnu do velínu? Taková oklika?“

„Ano, jste hlavní hrdina, musíte přece zachránit své dva přátele ve strojovně.“

„Aha. No když je to cestou... Jaký je ten odpalovací kód?“

„Tumor 1.“

Sotva to pověděl, zkolaboval a na displeji třikrát zablikalo: BATERIE JE PŘÍLIŠ SLABÁ. Plný nadějných vyhlídek, jako postava od Dickense, jsem se vydal do strojovny, kde právě Větroplach zkoumal motory, zatímco Lumír prošacovával mrtvolý amerických vojáků, kterým bral peněženky, zlaté hodinky, řetízky a zlaté zuby.

Byl to solidní masakr. Všude kolem se válely prázdné nábojnice, vojáci až do poslední chvíle svírali pušky, vlajka s hvězdami a pruhy ještě vlála.

Pak jsme bezpečným průchodem odešli do velínu, kde si Petra právě zapínala blůzu a rozpačitě vykládala, že s Konstantinem nenašli nic zajímavého, jenom velké červené tlačítko a tři páky: s nápisem DOPŘEDU, DOZADU a HLOUBĚJI.

Zmáčkl jsem červené tlačítko, natákl heslo Tumor 1 a nechal Větroplacha patřičně rozmáchlým gestem stisknout ENTER. Okamžitě se objevil odpočet, takže jsme se sebrali a odešli tajnou chodbou až k východu, který jsme zavřeli, a pomaličku odcházeli směrem pryč... pak nás omráčil silný výbuch.

Probrali jsme se až v kabině Disneylandu, kde jsme si sundali přilby a užasle se rozhlíželi - válelo se tam plno mrtvých servisních techniků. Vzpomněli jsme si na ředitele, který nás přišel přivítat a nadšeně tvrdil, že jsme první zahraniční návštěvníci VirtualRealityShow, která se jmenuje Hluboký vesmír, a přilby nám dovolil nasadit až poté, co jsme ho přesvědčili, že Morava opravdu neleží v Africe, ani kdekoliv jinde v Asii.

Nyní ten dobrý muž ležel v křečích, oči vyvalené a v ruce držel revolver, kterým postřílel všechny kolem sebe. Měl už na kahánku, ale měřil si nás nenávisným pohledem, zejména já byl jako břevno v jeho oku.

„Nenávidím vás,“ řekl z posledních sil. „Kvůli vám si americké děti budou myslet, že vetřelci neexistují a že uniknout ze spárů nebezpečí se dá i jinak než na poslední chvíli a zbrocení krví. Budou si myslet, že mohou přežít i vedlejší postavy kromě hlavního hrdiny a prsaté sexbomby. Budou si myslet, že není nutné za každou cenu zachraňovat svět a bojovat za pravé americké ideály: svobodu, demokracii a právo odprásknout každého jako psa. Budou si myslet, že i ve vesmíru platí nudné vědecké zákony. Začnou se zajímat o to, co je to biologie, fyzika a chemie, zatímco až dosud žily v blažené nevědomosti - a kolikrát se nenaučily ani číst a psát, jenom mačkat joystick skvělé počítačové hry.“

A ředitel zábavní divize videoher se zastřelil. Mozek vystříkl na sklo.

Moravsko/ruská expedice do Spojených států se nicméně vydařila - přežili jsme děsivé nástrahy vesmírné lodi Tumor 1 a okradli ředitele i servisní techniky o všechno, co jsme mohli upotřebit: peněženky, kreditky, šperky a auta.

Petra se zamilovala do Konstantina a odjeli spolu do Moskvy. A pokud tohle není happyend, tak už opravdu nevím...